

zen již v roce 1888, kdy náležel jeho předchůdci Václavu O-ovi, který tehdy dostal koncesi, že žalovaný od roku 1917 provozoval závod jako zástupce Václava O-a a že v roce 1921 byla mu udělena koncese, když Václav O. prohlásil, že se své koncese vzdává, bude-li udělena žalovanému, což se i stalo. Z toho je patrné, že změnou koncese nebyla přerušena kontinuita podniku, jehož počátek jest tedy položití do roku 1888. Poněvadž žalobce sám přiznává, že jeho podnik trvá teprve od roku 1893, a nebylo tvrzeno, že v L. jest ještě třetí pohřební ústav, jest označení žalobcova podniku jako prvního v L. pravdivé a nelze je proto pokládati ani za klamavé, pokud se slovu »první« přikládá význam v ohledu časovém. A jen tak může býti chápán, uváží-li se, že jde o pohřební ústav, jehož výprava a obsluha jest poměrně úzkému kruhu zájemců na něj odkázaných známa, nikoli o podnik výrobní, a že přicházejí v úvahu jen dva ústavy tohoto druhu v určitém místě, takže výrok »první« v přeneseném smyslu, jako »zvláště kvalitní« by ani pojmově nedopadal. V souzeném případě vzhledem ke zjištěným okolnostem bylo by slovo »první« vhodným dodatkem k bližšímu označení závodu ve smyslu čl. 16 obch. zák., i kdyby šlo o firmu, neboť by se jím rozlišovaly od sebe dva podniky stejného druhu v témže místě podle doby vzniku. Tomu není na odpor ani rozhodnutí čís. 1514 sb. n. s., k němuž žalobkyně poukazuje, poněvadž jeho skutková podstata ve všech složkách jest naprosto různá.

Čís. 11988.

Probourání požární zdi v Praze, jakož i stav tím přivedený jest zakázané a nelze se domáhati splnění závazku ze smlouvy, že se žalovaný zavazuje podepsati po případě podání k stavebnímu úřadu o schválení stavební změny probouráním dveří v požární zdi.

(Rozh. ze dne 14. října 1932, Rv I 1027/31.)

Žalující firma uzavřela s předchůdci žalované ve vlastnictví domu čp. 257 na Smíchově dne 30. září 1922 nájemní smlouvu o pronájmu obchodních místností na dobu od 1. listopadu 1922 do uplynutí 5 let po zrušení zákona o ochraně nájemníků. Tato nájemní smlouva byla knihovně vtělena. Dům čp. 257 na Smíchově koupila žalovaná a převzala též nájemní smlouvu uzavřenou se žalobkyní. Odstavec VI. nájemní smlouvy stanovil: »Pronajímatelé souhlasí se stávajícím probouráním dveří v přízemí domu čp. 257 na Smíchově do sousedního domu čp. 258 a zavazují se podepsati po případě podání k stavebnímu úřadu o schválení stavební změny probouráním těchto dveří nastalé. Naproti tomu se majitel zavazuje probourané dveře po ukončení nájmu zazdítí a probouranou zeď na svůj vlastní náklad do dřívějšího stavu uvést.« Výměrem magistrátu hlav. města Prahy ze dne 6. května 1930 bylo oběma stranám nařízeno, by otvor v požární zdi byl co nejdříve zazděn, a to do týdne. Výměr se stal právoplatným, avšak lhůta k zazdění otvoru byla prodloužena do konce července 1931. Žalobou, o niž tu jde, domáhala se žalující firma na žalované, by bylo uznáno právem, že žalovaná jest povinna podepsati a žalující straně vydati listinu tohoto znění: »Magistrát hlav. města Prahy. V účtě podepsaný majitel domu čp. 258 na

Smíchově, dal probourati dveřní otvor ze svého přízemního krámu v domě se nalézajícího do svého krámu v sousedním domě čp. 257, který náleží Marii Š-ové (žalované) na Smíchově a prosí o dodatečné schválení této změny. Při té příležitosti předkládá dvojmo plánek, v němž změna vyznačena« a dále podepsati plán stavebních změn v domě čp. 257 na Smíchově dvojmo jako přílohu této listiny. Žalovaná namítla, že podle § 49 stav. řádu pro Prahu nesmějí býti probourány otvory do požární zdi a že proto jest smlouva o povinnosti probourání požární zdi neplatná a závazek nežalovatelný. Procesní soud prvního st. l. i c e žalobu zamítl. D ů v o d y: Podle § 49 zákona ze dne 10. dubna 1886 čís. 40 z. zák., jímž se vydává stavební řád pro král. hlavní město Prahu a pro město Smíchov atd. »budiž každý dům na straně obrácené k sousedním pozemkům oddělen zvláštní ochrannou zdí proti ohni, která má jíti všemi patry, čítajíc v to i podkroví. Tyto ochranné zdi nesmí míti otvorů na straně k sousedu obrácené a dřevěné části střechy dovoleno do nich zapouštěti jen tou měrou, by ve zdi zůstal ještě vyzděný dílec v šíři cihly.« Že jde v souzeném případě o požární zeď, lze bezpochybně zjistiti z doslovu odstavce VI. nájemní smlouvy, ze žalobní prosby a z výměru magistrátu. Nájemní smlouva ukládá tudíž majiteli domu čp. 257 na Smíchově závazek, by si vymáhal schválení zákonem zakázaného jednání. Závazek, jednání, přičítá se zákonnému zákazu, jest ničí podle § 879 obč. zák. Neplatnost se rozumí samo sebou vzhledem k jasnému a přesnému doslovu § 879 obč. zák. a také vzhledem k výslovnému nařízení magistrátu o zazdění otvoru (viz též rozhodnutí čís. 4712, čís. 4536 sb. n. s.). Ježto z nicotného obchodu nemohou strany odvoditi žádných právních důsledků, soud proto právem žalobu zamítl. O d v o - l a c í s o u d napadený rozsudek potvrdil. D ů v o d y: Strana žalující spatřuje nesprávnost právního posouzení v tom, že předmětem žaloby není, jak první soud prý mylně za to má, to, by žalovaná strana probourala otvor v požární zdi, nýbrž jen podpis plánů stavebních změn a podání k stavebnímu úřadu o schválení k probourání dveří, a že ve stavebním řádě ani v jiném zákonném předpisu není takovýto projev souhlasu zakázán a není ani zakázáno žádati o stavební schválení otvoru v požární zdi probouraného, aniž žádost takovou podepsati. Náзор tento právem první soud nepokládá za správný, neboť, je-li mezi stranami nesporno, že trvá zákonný zákaz probourání požární zdi a zároveň pravoplatné nařízení oběma stranám, že jsou povinny otvor zazdít, jeví se probourání požární zdi, jakož i stav tím přivoděný zakázaným, nezákonným, a nelze nutiti žalovanou stranu, by o zavedení neb zachování zakázaného stavu jakýmkoliv způsobem zakročovala, po případě k němu dávala souhlas. Žalující strana nemůže se proto domáhati na žalované splnění závazku z nájemní smlouvy v ten smysl, že se žalovaná zavazuje podepsati po případě podání k stavebnímu úřadu o schválení stavební změny probouráním dveří. Smlouva ta, odporujíc § 49 stavebního řádu hlavního města Prahy byla již v čase uzavření, jak správně první soud dovozuje, nicotná podle § 879 obč. zák. a nemohl z ní proto pro žádnou ze stran vzejíti platný závazek a nemůže z ní žalující strana vyvozovati právo k podpisu žádosti neb stavebních plánů.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Dovolání se odkazuje v této příčině na příslušné správné důvody napadeného rozsudku a podotýká se k jeho vývodům, že, je-li zakázáno zříditi, nebo míti otvor v požární zdi, jsou samozřejmě nicotné i smlouvy, jichž třeba jen nepřímým účelem jest dosažení tohoto zakázaného stavu.

Čís. 11989.

Proti usnesení, jímž byl zamítnut návrh na přerušeni sporu podle § 8 konk. ř., jest rekurs přípustný.

Oprávnění vnučeného správce nemovitosti vésti i na dále spor o výpovědi dané jím ze spravované nemovitosti zůstává nedotčeno uvalením konkursu na jmění majitele nemovitosti. Spor ten nelze přerušiti podle § 8 konk. ř.

(Rozh. ze dne 14. října 1932, Rv I 1595/32.)

František K., vnučený správce domu pronajímatelky, dal žalovanému soudní výpověď z bytu. Námitkám žalovaného procesní soud první stolice nevyhověl a ponechal soudní výpověď v platnosti. Odvolací soud nevyhověl návrhu žalovaného, by bylo řízení přerušeno; ve věci samé napadený rozsudek potvrdil. V onom směru uvedl v důvodech: Pokud se týče usnesení, jímž byl zamítnut návrh žalované strany, by řízení bylo přerušeno, ježto na jmění pronajímatelky uvalen byl po zahájení vnučené správy konkurs, vychází odvolací soud z názoru, že při této vnučené správě jde o oddělné právo, které podle § 12 konk. ř. konkursním řízením není dotčeno. Prohlášením konkursu, k němuž došlo v měsíci červenci 1931, kdežto vnučená správa byla povolena již v únoru 1931, není tedy v souzeném případě dotčen rozsah práva vnučeného správce, a dání výpovědi odpovídá působnosti vnučeného správce podle § 109 ex. ř.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání a uvedl v otázce, o níž tu jde, v

d ů v o d e c h:

Nesprávné právní posouzení spatřuje dovolatel v tom, že odvolací soud zamítl návrh na přerušeni řízení podle § 8 konk. ř. V té příčině jest dovolání vlastně rekursem, jenž jest sice přípustný, avšak není oprávněný. Především bylo se zabývati otázkou, zda předpis § 192 druhý odstavec c.ř. nečiní opravný prostředek proti tomuto rozhodnutí nepřipustným, an odvolací soud vyřkl, že se řízení nepřerušuje. Avšak již z doslovu § 192 druhý odstavec c. ř. s. plyne, že se tento předpis nevztahuje na přerušeni upravené velicím předpisem § 8 konk. ř. Podle tohoto zákonného ustanovení musí nastati v každém období sporu přerušeni, jakmile jsou k tomu předpoklady v tomto paragrafu uvedené. Proto bylo lze usneseni odvolacího soudu napadnouti. Leč usneseni to jest věcně správné, poněvadž v souzeném případě není předpokladů § 8 konk. ř. Žalobu nepodala úpadkyně, nýbrž František K. jako vnučený správce jejího domu. Ač tento dům náleží úpadkyni, nepodal František K.